

Overalt var der stille. Kun Floden kunde man høre og den dumpe Buldren af et Jernbanetog langt borte. En enkelt Gang lød der et fjernt Lavinedrøn. Ude paa Bjergtoppene laa tunge, sorte Skymasser; men ret over hans Hoved saaes et klart Stjernefelt.

Mangen Gang i de forløbne Maaneder havde han staaet der om Natten, udmattet og nedtrykt af sin frugtesløse Læsning, og stirret op paa den lysende Klodevrimmel. Han havde da kunnet fantasere om, at denne gyldne Himmelskrift maaske indeholdt Løsningen paa Livets og Dødens Gaade for den, som forstod at tyde dens Tegnsprog. Og hvilke mystiske Tegn! Ligesom i den allerældste Billedskrift fra Menneskehedens Barndom var her alleslags Dyreskikkelser enfoldigt aftegnede i punkterede Flammelinjer: Løven, Bjørnen, Slangen, Tyren, Menneskets første A B C. Og midt imellem alle disse Vildddyr stod Korsets Tegn, tydeligere og stærkere funklende end noget andet Stjernebillede, omstraalet af Mælkevejen som af en Glorie — —.

Han foer nervøst sammen. Ude fra Dalbredningen lød et langtrukket Fløjteskrig. Det var Hurtigtoget nordfra, der nu meldte sit Komme. Lokomotivets røde Ildøjne gennemglødede allerede Mørket derude; man kunde høre, at der blev givet Kontradamp, og et Par Minuter efter klaprede det korte Tog som en træt Hest hen foran Stationsbygningen. Kun nogle faa Øjeblikke holdt det der. Et Par Vogndøre lukkedes op og i; der blev slaaet paa en Klokke, og Føreren gav Signal til Afgang.

Per blev ved at følge det oplyste Tog med Øjnene, indtil det med en kort Snogehvislen smuttede ind i Tunnelen under „Hoher Goll“. Og som saa ofte før tænkte han ved dette Syn paa, at han blot behøvede at *ville* det for i Løbet af faa Timer at komme hundrede Mil fra dette Stenfængsel, hvor han nu havde siddet indespærret i snart tre Maaneder. Allerede den næste Dag vilde han kunne rulle hen gennem Norditaliens aabne og lyse Natur i Sommersol og Blomsterduft. Han var jo sin egen Herre, var ikke bundet af nogensomhelst Forpligtelse her. — — Men hvortil vilde det nytte? Hvad skulde det kunne hjælpe ham at rejse videre ud i Verden, saa længe han ikke havde afrystet den Mare, der svøvnbandt hans Tanker og tapede ham for Mod og Blod og Handlekraft? Nej — her, hvor han havde taget Kampen op, skulde den ogsaa føres tilende.